

W poszukiwaniu edukacji nowej generacji w Mysiadle

Witold Kołodziejczyk

Bryła budynku publicznej szkoły w Mysiadle to nowoczesna architektura z technologią XXI wieku. Duże przestrzenie z przeszklonymi ścianami, nowoczesne pracownie przedmiotowe, otwarte do zajęć pozalekcyjnych sale, hala sportowa z pełnym zapleczem, patio do rekreacji, skatepark i ogrody na dachu. Tak wygląda jeden z najnowocześniejszych obiektów edukacyjnych w Polsce. Wyznacza kierunek rozwoju architektury szkolnej, która bardziej przypomina nowoczesne centrum biznesowe niż typową gminną szkołę. Ten wielofunkcyjny obiekt nosi nazwę Centrum Edukacji i Sportu i nie ma w tym żadnej przesady. Mieści się w nim szkoła podstawowa i gimnazjum. Władzom samorządowym Gminy Lesznowola zależało nie tylko na wyjątkowym, odpowiadającym światowym standardom obiekcie, ale przede wszystkim na dobrej edukacji. Oczywiście, że miejsce, w którym się uczymy, ma znaczenie, ale również w nowoczesnych przestrzeniach nauka może odtwarzać model archaicznej, nieskutecznej już edukacji. Stąd poszukiwanie przez dyrekcję szkoły, wspieranej przez przedstawicieli organu prowadzącego, nowoczesnych metod pracy. Takich, które wykorzystają nie tylko potencjał nowej przestrzeni, ale również siłę mobilnej technologii i przede wszystkim umiejętności samych uczniów, których nawyki kształtuje cyfrowy świat.

Definiowanie modelu szkoły przyszłości

Czego potrzeba, aby nastąpiło odejście od modelu szkoły przekazującej wiedzę w kierunku szkoły

umożliwiającej poszukiwanie, przetwarzanie informacji i tworzenie nowych idei i pomysłów? Jak zorganizować środowisko edukacyjne, które przygotowuje postawy sprzyjające modernizacji gospodarki? W jaki sposób powinna funkcjonować dziś edukacja, aby stała się miejscem przygotowania uczniów do funkcjonowania w świecie ery informacji? Każdy, kto próbuje tworzyć nową wizję edukacji, powinien szukać odpowiedzi na kluczowe pytania: Skąd pochodzi wyobrażenie na temat przyszłości? W jaki sposób stworzyć wyobrażenie o niej i w jaki sposób odróżnić je od fantazji? Jak zweryfikować poprawność takiego wyobrażenia? W jaki sposób odnieść je do edukacji?

Projekt w Mysiadle próbuje odpowiedzieć na te pytania. Dotyczy praktycznej zmiany modelu pracy szkoły i transformacji środowiska edukacyjnego, zdefiniowania na nowo funkcji i roli nauczyciela oraz sposobu funkcjonowania ucznia. Przyczyną poszukiwań innowacyjnych rozwiązań jest funkcjonujący cały czas archaiczny i nieprzystający do potrzeb uczniów model dydaktyki. Dodatkowo zrozumiano, że zachowania uczniów określane – niestety – jako deficyt, a powstałe pod wpływem kontaktu z technologią cyfrową, są niewykorzystanym potencjałem, który może stać się największą siłą w przekształcaniu dotychczasowego modelu edukacji.

To poszukiwanie doprowadziło dyrekcję szkoły w Mysiadle do wdrożenia w klasach gimnazjum metody pracy projektowej opartej na początku na modelu webquestu, pozwalającym uczniom podczas

dwu-, trzy- lub czterogodzinnej pracy rozwiązać konkretny problem i zaprezentować wnioski w postaci filmu, elektronicznej książki, interaktywnego newslettera czy multimedialnej prezentacji. Uczniowie wykorzystują wskazane przez nauczyciela źródła informacji zamieszczone w sieci. Praca ucznia polega więc na ich przeszukiwaniu, przetwarzaniu i tworzeniu nowych rozwiązań, własnych idei i pomysłów. Problem do rozwiązania, zadanie do wykonania oraz propozycja działań zdefiniowane są przez nauczyciela i wspólnie omówione z uczniami. Początkowo praca metodą webquestu odbywała się raz w miesiącu jako dzień projektowy. Uczniowie pierwszych klas gimnazjum odbyli w ciągu roku cykl zajęć w kilkunastu blokach, których głównym celem było kształtowanie i rozwijanie kompetencji społecznych. W ten sposób rozwijali umiejętności związane z zarządzaniem własną pracą, współpracą w zespole, opracowywaniem osobistej strategii uczenia się, skutecznej komunikacji i publicznej prezentacji.

Organizacja pracy w gimnazjum

Zainaugurowany w roku szkolnym 2014/2015 projekt innowacyjnych zajęć opartych na metodzie webquestu w pierwszej fazie realizacji ograniczony został do pojedynczych dni projektowych w pierwszych klasach gimnazjum. Sukces zajęć, entuzjazm uczniów i pozytywne opinie nauczycieli, a także rodziców sprawiły, że zdecydowano się kontynuować pracę nad rozwijaniem projektu w pozostałych klasach gimnazjum i – na prośbę rodziców – w klasach szóstych szkoły podstawowej. Od roku szkolnego 2015/2016 projekt nosi nazwę Edukacja Nowej Generacji w Mysiadle. Docelowo wszystkie zajęcia mają być prowadzone innowacyjnymi metodami opartymi na czterech filarach:

1. Wybrane zajęcia realizowane są w systemie klasowo-lekcyjnym wg nowej metodologii pracy wykorzystującej zasoby edukacyjne w sieci, mobilne technologie i potencjał uczniów.
2. Międzyoddziałowe zajęcia oparte są na metodzie projektu i interdyscyplinarności.

3. Działalność wirtualny kampus z zajęciami eksperckimi online.
4. Nowoczesna dydaktyka dotyczy tradycyjnych i nowych przedmiotów: m.in. webquest, *Challenge Based Learning*, aktywne uczenie, odwrócone nauczanie itp.

Obowiązujące w podstawie programowej treści uczniowie realizują w formie projektów przedmiotowych i interdyscyplinarnych. Produktami pracy uczniów są m.in. edukacyjne programy, aplikacje i materiały multimedialne, e-podręczniki i gry interaktywne przygotowane przez uczniów dla swoich młodszych kolegów. Ponadto w szkole powstają nowe przedmioty: m.in. film edukacyjny (e-wideo, grafika komputerowa), *Web Usability* (użyteczność sieci, wizerunek w Internecie, blogi, społeczności), gry edukacyjne, praca w sieci (networking, marketing internetowy) oraz biznes w Internecie (start-upy, pozyskiwanie środków, biznes plany). W tej chwili metody te mają charakter pilotażu.

Sposób funkcjonowania ucznia

Projekt w Mysiadle w całości funkcjonuje we wszystkich obszarach działania każdej szkoły: kształcenie, wychowanie, opieka i zarządzanie. Przekształceniu uległa więc organizacja pracy ucznia i nauczyciela oraz sposoby uczenia i aranżacji przestrzeni szkolnej wspierające nowe podejście do innowacyjnej dydaktyki. Punktem wyjścia dla nowej organizacji pracy jest przede wszystkim wizja szkoły i sposobu funkcjonowania w niej uczniów i nauczycieli. Najważniejsze w projekcie było określenie wizerunku absolwenta szkoły, wyobrażenie sobie jednego dnia ucznia pracującego wg nowego modelu organizacyjnego – innej organizacji pracy w ciągu dnia i tygodnia.

Adam jest uczniem pierwszej klasy gimnazjum. W drodze do szkoły odsłuchuje kilka podcastów przygotowanych przez kolegów. Jeden z nich jest polecany do aktualnego projektu przez jego nauczyciela. W szkole jest o godz. 8.15. Loguje się do szkolnej sieci i sprawdza dokumenty, które od wczoraj zostały udostępnione w szkolnej bazie w ramach realizowanego projektu. Aktualnie uczestniczy w pięciu dużych projektach szkolnych, m.in. humanistycznym, przyrodniczo-chemicznym, matematyczno-fizycznym, artystycznym

i indywidualnym. Dziś pracuje głównie nad projektem humanistycznym. Do rozpoczęcia zajęć pozostaje jeszcze 30 minut. Przegląda elektroniczny kalendarz, sprawdza terminy aktualnych spotkań. Potwierdza dwa i odwołuje z nauczycielem historii, ponieważ nie otrzymał jeszcze map interaktywnych, które zamówił w cyfrowej księgarni. Wysyła elektroniczne zaproszenie na konsultacje z opiekunem projektu. Przegląda uaktualniony webquest, który uwzględni jego uwagi, propozycje kolegów i przede wszystkim nauczyciela. Planuje poszczególne etapy realizacji projektu i skupia się na zadaniach, które zawiera jego webquest. W ramach zadań telefonuje do firmy wydającej grę dydaktyczną do ostatniej lektury. Scenariusz powstał w ramach projektu i zawiera szczegółową charakterystykę bohaterów. W tym celu Adam musi bardzo dokładnie przeczytać lekturę i przedstawić interaktywne ćwiczenia. Uzgadnia termin ostatecznej akceptacji scenariusza i wizerunku postaci. Po dwóch godzinach pracy, podczas której przegląda uważnie materiały i rozwiązuje zadania, otrzymuje na swój tablet komunikat przypominający o zajęciach z języka angielskiego, które odbędą się za 30 minut. Rozwiązuje przesłane dodatkowo przez nauczyciela zadania i odsłuchuje kilkakrotnie 3-minutowy videocast z nagraniem lektorem języka angielskiego. Wysyła odpowiedzi na platformę e-learningową szkoły, która odpowiada za kursy języków obcych. Po zajęciach z angielskiego idzie na obiad. Następnie rozmawia z kolegami, którzy są członkami jego zespołu projektowego. Ustala z nimi szczegóły prezentacji i kontynuuje analizę materiałów multimedialnych, które otrzymał od nauczyciela. Wybrane elementy wykorzysta w projekcie. Wyniki swojej pracy przygotowuje w postaci prezentacji wideo. Dołącza do niej raport i swoje tłumaczenie na język angielski. Zbliża się godzina 15. Za 45 minut będzie koniec zajęć. Spotyka się z kolegami na podsumowaniu dnia, gdzie przedstawia stan realizacji zadań w ramach projektu. Prezentuje zastosowanie zdobytej wiedzy, którą wykorzystał w materiałach wideo i raporcie. Odpowiada na pytania kolegów i nauczycieli oceniających wyniki jego pracy. Przedstawia opiekunowi kolejne zadania wynikające z harmonogramu projektu. W ciągu dnia zamieszcza na swoim profilu relację

z zadań i odbywa 20-minutową konferencję on-line z ekspertem.

Uczniowie realizują liczne projekty, uczą się intensywnie. Uczęszczają na kursy języka angielskiego i niemieckiego i zdobywają kolejne umiejętności. Korzystają z osobistego komputera, specjalnego elektronicznego formularza, smartfonów, specjalistycznych portali internetowych, telewizyjnych kanałów tematycznych i eksperckich blogów. Wśród licznych aktywności prowadzą konferencje online, biorą udział w konsultacjach i w ten sposób przygotowują się nie tylko do zdania egzaminu zewnętrznego, ale przede wszystkim zdobywają kompetencje, które przydadzą się w życiu zawodowym.

Ten idealny dzień w szkole to kierunek, który wyznacza w Mysiadle kolejne etapy pracy i ważne decyzje. Edukacja Nowej Generacji wyposaża uczniów w kompetencje określane jako niezbędne do funkcjonowania w płynnej nowoczesności. Są to między innymi:

- myślenie systemowe,
- nauczanie sterowane przez ucznia i samo zarządzanie,
- nauka nauczania i uczenia się,
- współdziałanie ucznia w zarządzaniu szkołą,
- indywidualny tok nauczania,
- uzupełnienie wiedzy poprzez wymianę doświadczeń – uczenie się w działaniu,
- całkowne zarządzanie jakością.

Środowiska edukacyjne

W szkole nastąpił moment, w którym próbujemy dostosować nowoczesne technologie informacyjno-komunikacyjne do starego systemu edukacji ery przemysłowej. Nie pozwala to w pełni wykorzystać potencjału narzędzi IT w szkole. Niedostosowanie modeli dydaktycznych do dynamicznie rozwijającej się technologii określane jest terminem „*innowacja przelomowa*”. Stąd potrzeba stworzenia nowego modelu szkoły ery postindustrialnej. Warto pamiętać, że wykorzystanie technologii staje się uzasadnione tylko wtedy, gdy modyfikuje lub redefiniuje ona obszary funkcjonowania szkoły. Znakiem ilustrowane jest to model SAMR (opracowany przez

Rubena Puentedurę), który opisuje cztery etapy wykorzystania technologii i jej transformacyjną funkcję. Tylko wówczas następuje poprawa efektywności pracy zarówno ucznia, jak i nauczyciela, i tylko wtedy następuje znacząca zmiana postaw i nawyków.

Tworząc dziś projekt szkoły przyszłości w Mysiadle, pamiętano o następujących założeniach:

1. czynnikiem sukcesu staje się umiejętność przyswajania informacji oraz wyciągania samodzielnych wniosków,
2. praca polega na obróbce informacji i budowaniu wiedzy,
3. nurt globalizacji wymusza wykorzystywanie wiedzy, czerpanie wzorców z różnych kultur i współdziałanie przekraczające granice krajów i kontynentów.

Kluczowym momentem w tworzeniu projektu w Mysiadle było sformułowanie idei szkoły hybrydowej uwzględniającej w swoim innowacyjnym podejściu do nauki trzy obszary, w których odbywa się edukacja, a więc z jednej strony tradycyjna szkoła, z drugiej przestrzeń publiczna z muzeami, interaktywnymi centrami projektowymi, parkami technologicznymi czy krajobrazowymi i wreszcie obszar trzeci: świat wirtualny i sieć ze swoimi zasobami edukacyjnymi. To wszystko ma dziś znaczenie dla sposobu funkcjonowania ucznia i organizacji jego pracy w szkole. Stąd konieczność wykorzystania nowoczesnych metodyk zarządzania projektami, których modele zbliżone są do projektów w metodologiach wykorzystywanych przez biznes.

Nowy paradygmat szkoły opiera się na modelach funkcjonujących w nowoczesnych organizacjach inspirowanych kolejnym etapem społecznego rozwoju. Celem edukacji jest więc przygotowanie uczniów do funkcjonowania w przyszłości poprzez stworzenie środowiska uczenia się i możliwości indywidualizacji procesu edukacyjnego zarówno w środowisku klasowym, jak i międzyklasowym.

Koncepcja funkcjonowania szkoły w nowym modelu zakłada dydaktykę opartą na wykorzystaniu technologii cyfrowych, zasobów multimedialnych, sieciowych aplikacji, większą interaktywność, dużą samodzielność uczniów i indywidualną pracę

opartą na zdobywaniu informacji i umiejętności ich przetwarzania oraz tworzeniu wiedzy. Budowane są nowe relacje między uczniami, nauczycielami i środowiskiem. Aby osiągnąć efekt synergii i w pełni zacząć wykorzystywać potencjał wszystkich przestrzeni edukacyjnych, potrzebne jest stworzenie rozwiązania systemowego, które w naturalny sposób zorganizuje edukację przygotowującą ucznia w przyszłości do bardziej efektywnego adaptowania się do zmian. To, że nie jesteśmy w stanie określić, jak będzie wyglądać świat za kilka lat, czyni koniecznym wyposażenie uczniów w kluczowe kompetencje, m.in. uczenie się uczenia, postępowanie sprawnie technologiami cyfrowymi oraz – co wydaje się najważniejsze – samoorganizację i samodyscyplinę, czyli nawyki skutecznego działania. Stąd duży nacisk położony jest na kształtowanie postaw i rozwijanie charakteru. Wymienione kompetencje dodatkowo uzupełnione o umiejętności zawarte w podstawie programowej sprawiają, że uczniowie stają się coraz lepiej przygotowani do wyzwań. Pytanie, czy to wystarczy, aby szkoła wychowała samodzielne, świadome swoich kompetencji osoby, które poradzą sobie w gospodarce opartej na wiedzy? Zdaniem nauczycieli to właśnie nowe metody pracy wspierają

u uczniów rozwój cech charakteru i postaw skutecznego działania.

Nowa rola nauczycieli

Model nowej edukacji to wynik zrozumienia przez nauczycieli funkcji, jakie powinna pełnić szkoła w społeczeństwie postindustrialnym oraz funkcji, jaką pełni w niej on sam. Staje się tutorem, coachem i ekspertem uczenia się i współpracy z rodzicami. Trzy realizowane w Mysiadle przez nauczycieli role stanowią podstawę w budowaniu programu oddziaływań wychowawczych oraz modelu innowacyjnej dydaktyki w organizowaniu środowiska uczenia się ucznia:

- **szkoła miejscem zaspokajania potrzeb psychicznych uczniów** (bezpieczeństwa, akceptacji, przynależności, przyjaźni i miłości) – wokół tych potrzeb budowane są programy oddziaływań wychowawczych,
- **szkoła miejscem uczenia się ucznia** (diagnoza strategii uczenia się, zapamiętywania, notowania i pracy samokształceniowej) – zarządzanie potencjałem uczniów, koncentracja na sile, talencie i mocnych stronach uczniów,

- **szkoła miejscem rozwijania kluczowych kompetencji** (między innymi zalecanych przez Parlament Europejski) potrzebnych do samorealizacji, rozwoju osobistego, bycia aktywnym obywatelem, integracji społecznej i zatrudnienia.

O innowacyjnym charakterze nowego modelu szkoły i podejścia nauczyciela decydują:

- koncentracja na rozwijaniu postaw i charakteru,
- łączenie przestrzeni edukacyjnych (szkolnej, społecznej, wirtualnej) w systemowe rozwiązanie,
- zastosowanie nowych modeli dydaktycznych wykorzystujących między innymi technologie cyfrowe.

Takie założenie jest wynikiem zrozumienia przez nauczycieli, i w konsekwencji uczniów, że najpierw należy przygotować postawy i nawyki skutecznego działania. Następnie stworzyć dla tej filozofii wychowania i nauki nowoczesne środowisko pracy, przygotować uczniów i nauczycieli do wykorzystania własnych możliwości, które stanowią bazę dla pracy nad własnym rozwojem. Wszystko to w celu wykorzystania potencjału miejsca, przestrzeni i indywidualnych talentów.

Funkcja technologii w transformacji edukacji

Technologie cyfrowe rozwijają kompetencje kluczowe, zmieniają szkołę, wyznaczają nową rolę nauczyciela i sposób funkcjonowania ucznia, ale pod pewnymi warunkami – jeżeli definiują na nowo czas pracy, miejsce uczenia się, formę, treści i organizację zajęć, a także pomoce naukowe w cyfrowej rzeczywistości, wreszcie dostęp do nich i funkcję zasobów edukacyjnych. Jeżeli te warunki zostaną spełnione, możemy mówić o edukacji nowego wymiaru – edukacji, która rzeczywiście rozwija kompetencje kluczowe, w tym społeczne. Nie możemy jednak oczekiwać żadnej zmiany, jeśli działania są pozorowane i powierzchowne. Nie mogą one polegać jedynie na zastąpieniu tradycyjnych dzienników, tablic i podręczników ich wersjami multimedialnymi. Wykorzystanie technologii ma sens wówczas, gdy rzeczywiście modyfikuje lub na nowo definiuje pracę, stwarzając zupełnie nowe możliwości, które bez niej

nie zaistniałyby. Jeżeli nadal utrwalany zostaje model taśmy produkcyjnej z dotychczasową formą pracy nauczyciela i ucznia, to nie nastąpią zmiany mogące poprawić efekty, poziom, skuteczność i stworzyć nową jakość edukacji.

Każdy scenariusz, czy to pojedynczej lekcji, czy dotyczący rozwoju edukacji, ale też – co ważniejsze – szeroko rozumianej reformy, powinien uwzględniać cztery cechy innowacyjnego środowiska uczenia się w ponowoczesnym świecie. Nowoczesne modele uczenia mają przede wszystkim – zdaniem badaczy z Instytutu Claytona Christensena – personalizować ten proces, tworząc każdemu uczniowi warunki umożliwiające osiągnięcie zakładanych celów we własnym tempie. I tak jak oczywisty jest dla nas wybór rodzaju kawy w automacie, tak też uczeń powinien mieć możliwość dopasowania tempa i strategii uczenia się do indywidualnych możliwości oraz potrzeb. Żyjemy w czasach wielorakiego wyboru. Nasze decyzje nie ograniczają się dziś do dylematu albo-albo, ale do konieczności wybierania z niemal nieograniczonej globalnej oferty. Tego możemy i warto uczyć (się) od najmłodszych lat. Drugim koniecznym kryterium innowacyjnej dydaktyki jest przekazanie uczniowi odpowiedzialności za własne uczenie. Jeden rozmiar dla wszystkich jest nieskuteczny. Każdy powinien zdefiniować swoją strategię samodzielnie i wziąć odpowiedzialność za proces dochodzenia do celu. To nie instrukcja nauczyciela co, kiedy, ile i jak powinna wyznaczać uczniowi strategię uczenia, ale jego samodzielna decyzja w określaniu tego procesu. Do tego też trzeba i warto przygotowywać. Transmisyjny i dyrektywny model zabija zarówno motywację, jak i kreatywność, ale przede wszystkim odpowiedzialność za własny rozwój. Dydaktyka nowego wymiaru to model oparty na zapewnieniu uczniom możliwości osiągnięcia doskonałości i biegłości w ramach ich własnych możliwości, posiadanych talentów i skupieniu się na pasjach i zainteresowaniach. Proces uczenia się powinien być oparty właśnie na osobistej sile, a nie deficytach. W ten sposób wykorzystujemy czas na wzmocnienie potencjału związanego z przyszłą zawodową aktywnością. Wreszcie czwarte kryterium. Innowacyjne modele pracy powinny budować nowej jakości relacje między uczniami i nauczycielami. Nauczyciel odzyskuje swój autorytet, a jego rola „chodzącej encyklopedii” ograniczona jest do minimum. Staje się kimś o wiele bardziej ważnym. Towarzyszy uczniowi w jego rozwoju. Jest

ekspertem do spraw uczenia się, motywowania, ale też doradcą, tutorem i coachem umożliwiającym dotarcie do osobistych zasobów intelektualnych, emocjonalnych, fizycznych i duchowej siły każdego ucznia.

Podsumowując, dzięki określeniu dla technologii nowej funkcji możliwe są: spersonalizowane nauczanie, wymagające od ucznia samopoznania i właściwej samooceny, odpowiedzialność za własne uczenie się, a także biegłość i doskonałość w rozwijaniu kompetencji kluczowych i osobistych talentów oraz tworzenie relacji służących współpracy.

Tak zdefiniowana edukacja pozwala rozwijać niezbędne w społeczeństwie kompetencje, a innowacyjne modele dydaktyczne oparte na eksperymencie i pracy projektowo-badawczej wspierają samodzielność myślenia, kreatywność, umiejętność samodzielnego działania, współpracę, budują zaufanie i wreszcie rozwijają skuteczną komunikację. Dodatkowo w takim środowisku rozwijają się niezbędne cechy charakteru, takie jak: poczucie własnej wartości, proaktywność w podejmowaniu odpowiedzialności za swoje życie, poczucie obfitości rozumiane jako nieograniczony potencjał, pozytywne myślenie i spójność wewnętrzna – warunki nie tylko prawości i uczciwości, ale również dyscypliny. Bez tego nie możemy myśleć ani o nowoczesnej edukacji, ani o spełnionym i szczęśliwym życiu.

Podsumowanie

Proces przejścia od edukacji pouczania do edukacji umożliwiania, w zależności od kultury organizacji, determinacji nauczycieli, od wyznawanych przez szkolną społeczność wartości i wreszcie doświadczeń, raz jest krótszy i ogranicza się do 2-3 tygodni, innym razem trwa nawet kilka miesięcy. Wymaga cierpliwości, ale przede wszystkim konsekwencji, wiary i pozytywnego myślenia. Nie ukrywam tego przed nikim. Uprezdzam dyrektorów i nauczycieli, że potrzeba czasu, aby przekonać, zaangażować i zmotywować uczniów do pracy, której do tej pory nie znali. Potrzeba czasu do wykształcenia podstawowych nawyków, które nie są w dostateczny sposób rozwijane w szkole. Bo sukces

nie zależy od incydentalnych akcji, ale skupienia wokół wychowania wspólnoty osób świadomych siły charakteru. Metody oparte na modelach pracy projektowej wspierają dojrzałe przygotowanie do pracy, która czeka uczniów w przyszłości, i pozwalają pokonać własny niepokój i nieufność wobec nowego. Ale dla każdej zmiany, która rozpoczyna się od pojedynczego człowieka, tak i dla tej początkiem musimy stać się my sami. Innej drogi nie ma. Skuteczna droga na skróty nie istnieje.

tak jak oczywisty jest dla nas wybór rodzaju kawy w automacie, tak też uczeń powinien mieć możliwość dopasowania tempa i strategii uczenia się

Coraz częściej odnajdujemy wokół siebie argumenty przemawiające za koniecznością zmian w edukacji. Projekt edukacji przyszłości staje się ideą, dla której nastął odpowiedni czas. Pojawiły się idealne warunki realizacji nowej koncepcji pracy szkoły. Idea ta to nie tylko

nowy model dydaktyki, ale też potrzeba stworzenia jasnej koncepcji wychowania - warunków wspierających uczniów w stawianiu się osobami świadomymi i odpowiedzialnymi, dla których charakter – a nie osobowość i spełnianie społecznych oczekiwań – są podstawą wszelkich wyborów dojrzałego i odpowiedzialnego życia. Życia, w którym konsekwencje są wynikiem osobistych decyzji. To świadomość, że to, co robimy, kim jesteśmy, z kim przebywamy, jest naszym wyborem. A ten opiera się na sile naszego charakteru, sile wyobraźni, sumienia i woli działania zgodnie z przyjętym systemem wartości. Projekt Edukacji Nowej Generacji w Mysiadle wykorzystuje w swojej koncepcji dwa ważne elementy: nowoczesną dydaktykę opartą na technologii cyfrowej z modelem organizacji pracy sprzyjającej rozwojowi kompetencji i talentów ucznia oraz spójną koncepcję wychowawczą opartą na uzgodnionym systemie wartości, wokół którego tworzy się sytuacje doświadczania przez uczniów satysfakcji z działań na rzecz dobra wspólnego i budowania kapitału społecznego.

Witold Kołodziejczyk jest ekspertem ds. strategii edukacyjnych. Trener kadry kierowniczej oświaty, autor eksperckiego bloga edukacja.przyszlosci.blogspot.com. Redaktor naczelny miesięcznika „Edukacja i Dialog”, członek e-redakcji portalu Edunews.pl.